

шапката му се подаваха лъскави тъмни кждри. Очитѣ му безспирно се мѣстѣха изъ тълпата, сякашъ дирѣха нѣкого. Изведнажъ лицето му свѣтна.

Бѣше я видѣлъ...

Да. Тя бѣше. Сжщата... Сто пѣти по-хубава въ тази свѣтла руба, съ тоя аленѣ мерджанѣ на бѣлата шия. Кестенявитѣ ѣ очи тихо свѣтѣха срѣдъ златната мъгла на дългитѣ ѣ руси клепки... Снагата ѣ бѣ равна като талпа, сури кждри надничаха подъ везаната кърпа, бузитѣ ѣ горѣха като трендафили... И тя го гледаше. Сякашъ омагьосана.

Ана разбра копнежа и скрития въпросъ въ искрометния му взоръ, разбра, че заради нея тѣй радостно блестятъ чернитѣ му като вжглени очи... И вълна отъ безумно щастие удави душата ѣ. Замайващиятъ шумъ и празнитѣ забави на панаира внезапно се превърнаха въ райска пѣсень, въ свето таинство, глухото думкане на тълпана отекна съ луда радостъ въ сърдцето ѣ... Какво отъ това, че тя бѣ бедна и проста девойка... Какво отъ това, че тѣй бѣ отъ царски родъ, далеченъ и непостижимъ

Тѣ се обичаха...

Въ побѣлѣлото небе се изрѣза тънъкъ и неуловимъ бледиятъ сребъренъ полукръгъ на месеца. Отъ рѣката лѣхна свежестъ... Гръмкиятъ шумъ на панаира почна бавно да утихва. Лекъ вѣтрецъ развѣ пѣстритѣ кърпи на женитѣ, изду платната на баракитѣ като ладии, дигна по друма вихрушки отъ прахъ и сухи червени листа. Тълпата се развълнува като море и се стече на потоци къмъ градскитѣ порти.

Празникътъ на Солунския чудотворецъ се свършваше

Ѣ всѣки се мжчеше да отнесе съ себе си, въ душнитѣ крепостни стени, нѣщо отъ свежия лѣхъ на ливадитѣ и гората, дивото ухание на окосено сѣно и полски цвѣта, тихата, сънна пѣсень на шурцитѣ...